

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2020 r., wydanym w sprawie z powództwa W. B. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w S. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach w sprawie I Nc 1438/18, Sąd Rejonowy w Skierniewicach I Wydział Cywilny oddalił powództwo oraz zasądził od W. B. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w S. kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

W. B. i I. B. posiadają spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu.

W dniu 31 października 2018 roku (...) wniosła pozew przeciwko W. B. i I. B. o zapłatę czynszu za miesiące od listopada 2016 roku do marca 2017 roku w związku z posiadaniem przez pozwanych spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu.

Prawomocnym nakazem zapłaty (dalej: nakaz zapłaty) wydanym dnia 30 listopada 2018 roku w sprawie I Nc 1438/18 Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od W. B. i I. B. na rzecz (...) kwotę 816,06 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 października 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W okresie od marca 2011 roku do końca grudnia 2015 roku w lokalu zamieszkiwał na stałe wyłącznie W. B..

W okresie od stycznia 2011 roku do grudnia 2015 roku powód te składniki czynszu, które były uzależnione od liczby osób zamieszkujących w lokalu (wywóz śmieci, gaz i opłata stała za ciepłą wodę), uiszczal od trzech lokatorów.

W oświadczeniu z dnia 29 maja 2013 roku W. B. oświadczył, że w lokalu zamieszkuje 3 osoby, przy czym ilość osób wskazano także słownie. Wolne miejsca w formularzu oświadczenia wypełniono zapisami sporządzonymi pismem technicznym.

W piśmie doręczonym (...) dnia 19 lutego 2014 roku W. B. oświadczył, że od miesiąca marca 2011 roku w lokalu zamieszkuje tylko jedna osoba oraz wniósł o uwzględnienie tego faktu przy ustalaniu comiesięcznych opłat z tytułu czynszu i związanych z nim opłat. W piśmie doręczonym (...) w dniu 4 grudnia 2015 roku powód informował (...) o tym, że od miesiąca marca 2011 roku w lokalu zamieszkuje tylko jedna osoba, wnosząc jednocześnie uwzględnienie tej okoliczności przy naliczaniu opłat z tytułu czynszu.

W piśmie doręczonym (...) dnia 29 kwietnia 2016 roku W. B. wezwał (...) do zapłaty kwoty 1.528,60 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2016 roku z tytułu nienależnie pobranych opłat z tytułu (...) w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku.

W piśmie z dnia 8 lipca 2016 roku złożony został do zarządu (...) wniosek o rozpatrzenie sprawy dotyczącej korekty naliczeń czynszowych regulowanych na osobę od miesiąca marca 2014 roku do czerwca 2016 roku naliczanych dla powoda z uwagi na złożone w dniu 19 lutego 2014 roku oświadczenie o zmieniającej się ilości osób w lokalu z trzech na jedną. Zarząd postanowił uwzględnić ten wniosek, a korekta naliczenia za gaz za okres od marca 2014 roku do czerwca 2016 roku wyniosła 664,74 zł, zaś za okres od marca 2014 roku do grudnia 2015 roku - łącznie 561,64 zł.

W piśmie z dnia 8 lipca 2016 roku oraz w piśmie doręczonym W. B. w dniu 9 września 2016 roku (...) poinformowała powoda o tym, że zgodnie z jego pismem złożonym 19 lutego 2014 roku dokonano korekty co do naliczeń należności czynszowych regulowanych na osobę od miesiąca marca 2014 roku do czerwca 2016 roku.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 7 września 2016 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 1.566,42 zł (1.528,60 zł plus kwota 37,82 zł tytułem odsetek za okres od 30 kwietnia 2016 roku do 6

września 2016 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 124,80 zł (124,66 zł czynsz plus 0,14 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za sierpień 2016 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 1.566,42 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 1.441,62 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 6 października 2016 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 1.449,36 zł (1.441,62 zł plus kwota 7,74 zł tytułem odsetek za okres od 7 września 2016 roku do 5 października 2016 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 149,09 zł (148,95 zł czynsz plus 0,14 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za wrzesień 2016 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 1.307,50 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 1.300,27 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 4 listopada 2016 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 1.307,50 zł (1.300,23 zł plus kwota 7,23 zł tytułem odsetek za okres od 6 października 2016 roku do 4 listopada 2016 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 149,09 zł (148,95 zł czynsz plus 0,14 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za październik 2016 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 1.307,50 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 1.158,41 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 6 grudnia 2016 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 1.165,07 zł (1.158,41 zł plus kwota 6,66 zł tytułem odsetek za okres od 5 listopada 2016 roku do 4 grudnia 2016 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 202,16 zł (202,01 zł czynsz plus 0,15 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za listopad 2016 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 1.165,07 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 962,91 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 3 stycznia 2017 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 968,08 zł (962,91 zł plus kwota 5,17 zł tytułem odsetek za okres od 6 grudnia 2016 roku do 3 stycznia 2017 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 216,17 zł (216,05 zł czynsz plus 0,12 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za grudzień 2016 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 968,08 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 751,91 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 6 lutego 2017 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 756,07 zł (751,91 zł plus kwota 4,76 zł tytułem odsetek za okres od 4 stycznia 2017 roku do 6 lutego 2017 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 235,83 zł (235,55 zł czynsz plus 0,27 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za styczeń 2017 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 756,67 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 520,84 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 7 marca 2017 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 523,64 zł (520,84 zł plus kwota 2,80 zł tytułem odsetek za okres od 7 lutego 2017 roku do 7 marca 2017 roku) jako pozostała nadpłata z tytuł (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 265,70 zł (265,34 zł czynsz plus 0,36 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za luty 2017 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 523,64 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 257,94 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

W oświadczeniu o potrąceniu doręczonym (...) dnia 6 kwietnia 2017 roku W. B. wskazał, że (...) jest jego dłużnikiem w kwocie 259,42 zł (257,94 zł plus kwota 1,48 zł tytułem odsetek za okres od 8 marca 2017 roku do 6 kwietnia 2017 roku) jako pozostała nadpłata z tytułu (...) pobrana w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku od 3 osób zamiast od 1 osoby i niniejszym dokonuje potrącenia kwoty 235,95 zł (235,68 zł czynsz plus 0,27 zł odsetki) stanowiącej wierzytelność (...) wobec powoda na podstawie wymiaru czynszu za marzec 2017 roku z przysługującej mu do zwrotu kwoty 259,42 zł, zaś (...) powinna zwrócić mu nadal kwotę 23,47 zł na dzień złożenia tego oświadczenia o potrąceniu.

Zgodnie z § 8 Regulaminu rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalania opłat za używanie lokali, obowiązującego przed dniem 26 marca 2018 roku, za osoby zamieszkałe w danym lokalu uważa się osoby zameldowane w nim na pobyt stały lub czasowy oraz osoby zamieszkujące, zgłoszone przez właściciela lokalu. Osoba nie przebywająca w lokalu powyżej dwóch miesięcy może być nieuwzględniana do ustalania składników czynszu rozliczanych na osobę, jeżeli udokumentuje ten fakt. Zgodnie z § 17 ust. 1 ppkt 1 Regulaminu, opłata stała za dostawę ciepła do podgrzewu wody dostarczanej do mieszkań jest pobierana według stawki za osobę miesięcznie od liczby osób stale zamieszkujących w lokalu – w jednakowej, średniej wielkości dla całej (...). Zgodnie z § 19 ust. 1 Regulaminu, koszty wywozu nieczystości stałych rozlicza się proporcjonalnie do liczby osób zamieszkałych w lokalu. Zgodnie z § 20 ust. 2 Regulaminu koszty dostawy gazu sieciowego na poszczególne lokale rozlicza się proporcjonalnie do liczby zamieszkałych osób.

Sąd Rejonowy, czyniąc swoje ustalenia faktyczne, pominął złożone na rozprawie w dniu 30 października 2019 roku zeznania świadków B. C. i P. B. oraz przesłuchanie strony pozwanej przeprowadzone na rozprawie w dniu 17 stycznia 2020 roku, gdyż nie dostarczyły one żadnych informacji, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd nie dał wiary powodowi, jakoby podpis na dokumencie (oświadczeniu) z karty 137, opatrzonym datą 29 maja 2013 roku, nie został złożony przez niego, a on sam nie posługiwał się pismem technicznym i pisma tego do (...) nie zanośli. Powód nie przedstawił żadnego miarodajnego dowodu na okoliczność, że podpis pod dokumentem nie pochodzi od niego, w szczególności nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw badania autentyczności pisma ręcznego. Co więcej, porównanie obrazu podpisu złożonego pod oświadczeniem z innymi podpisami powoda znajdującymi się w aktach sprawy pozwala na wniosek, że to właśnie pozwany złożył podpis pod wspomnianym oświadczeniem. Z kolei kłam twierdzeniom o nieużywaniu przez powoda pisma technicznego zadaje chociażby podpis złożony pod wniesionym w tej sprawie pozwem.

Uznanie, że jeszcze w dniu 29 maja 2013 roku sam powód złożył oświadczenie o zamieszkiwaniu w lokalu przez trzy osoby ma swoje konsekwencje. W szczególności, skoro sam powód oświadczył, że w maju 2013 roku zamieszkiwały w lokalu trzy osoby, niewiarygodne są jego - sprzeczne z tej treści oświadczeniem - zeznania, jakby w latach 2011-2013 ustnie informował on (...) o tym, że w lokalu zamieszkuje tylko jedna osoba. Po drugie, nie można dać wiary zeznaniom powoda, jakoby niewskazani z imienia i nazwiska pracownicy (...) informowali go o braku uprawnienia do pisemnego zgłoszenia mniejszej liczby lokatorów. Nie można przy tym pominąć i tego, że w końcu powód pismo takie złożył, a skutkiem tego było dokonanie odpowiedniej korekty naliczonych opłat. Ostatecznie należało zatem uznać, że dopiero w dniu 19 kwietnia 2014 roku powód dokonał skutecznego zawiadomienia (...) o zmniejszeniu liczby lokatorów z trzech do jednego.

Nie zasługiwały również na wiarę zeznania świadka P. B. i przesłuchanie powoda w zakresie, w jakim wynikało z nich, że już w styczniu i lutym 2011 roku lokal zajmował tylko powód. Wypada zauważyć, że przecie z pism samego powoda, które to pisma znajdują się na kartach 6 i 138 akt sprawy, wynika, iż mieszkał on samotnie w lokalu, lecz dopiero od marca 2011 roku.

Sąd, ustalając fakty, pominął dokumenty w postaci wezwań i oświadczeń o potrąceniu z kart 19-22, 31, 121, 130, 145 i 158, gdyż dotyczą one należności, które przedstawiono wprawdzie do potrącenia, ale z należnościami innymi niż te, których dotyczy nakaz zapłaty wydany w sprawie I Nc 1438/18. Pominięto również dokumenty z kart 15-18, 113, 123-124, 127, 153-154 i 159-161, jak również analizy konta z kart 45-68, 115-117, 140 i 146-149, gdyż wszystkie te dokumenty nie zawierały informacji mających znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Ta sama uwaga odnosi

się do oświadczenia I. B. z karty 210 akt sprawy, skoro oświadczenia tego nigdy nie doręczono (...). Pominięto jako dowód uzasadnienie wyroku z kart 215-220. Dokument ten stanowi bowiem dowód tego tylko, jakie motywy legły u podstaw innego orzeczenia dotyczącego zresztą innego lokalu niż ten, którego dotyczy postępowanie w niniejszej sprawie. Na koniec, pominięto dowód w postaci zestawienia odczytów wodomierzy (karty 211-214), gdyż - wbrew oczekiwaniom wyrażonym w piśmie powoda z dnia 27 maja 2019 roku - zestawienie takie dowodzi tylko tego, jaki był odczyt wodomierza, a nie tego, ile osób przebywało w lokalu.

W rozważaniach prawnych Sąd i instancji zaznaczył, że powód, wnosząc o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, wskazał, że tytuł ten utracił moc. Jako przyczynę utraty mocy podał wygaśnięcie objętego tytułem zobowiązania z powodu jego umorzenia wskutek potrącenia dokonanego przez powoda.

Podstawę prawną powództwa przy tak zakreślonej podstawie faktycznej stanowi art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w czasie, gdy powstał tytuł wykonawczy, to jest z listopada 2018 roku. Zgodnie z nim, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Zważywszy na skutek potrącenia, którym jest, zgodnie z art. 498 § 2 k.c., umorzenie obu przedstawionych do potrącenia wierzytelności nawzajem do wysokości wierzytelności niższej, potrącenie na gruncie przywołanego przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. winno być rozpatrywane jako jeden ze sposobów spełnienia świadczenia. W realiach sprawy I Nc 1438/18, która toczyła się w postępowaniu uproszczonym, W. B. dla odparcia powództwa (...) nie mógł jednak posłużyć się zarzutem spełnienia świadczenia, wynikającym z faktu potrącenia, gdyż obowiązujący wówczas przepis art. 505⁴ § 2 k.p.c. stanowił, iż zarzut potrącenia jest dopuszczalny, jeżeli przedstawione do potrącenia roszczenie nadaje się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Tymczasem roszczenie W. B. wynikało z nienależnego świadczenia i jako takie nie należało do którejkolwiek z kategorii wskazanych w obowiązującym wówczas art. 505¹ k.p.c. Nie mogło być ono zatem rozpoznane w postępowaniu uproszczonym. W konsekwencji, co zasygnalizowano wcześniej, powód nie mógł podnieść w sprawie I Nc 1438/18 zarzutu potrącenia przysługującej mu z tytułu nienależnego świadczenia wierzytelności. Dlatego w pełni uprawnione jest oparcie wytoczonego w tej sprawie powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego na zarzucie potrącenia, który nie mógł być zgłoszony we wcześniejszym postępowaniu. Dopuszczalność podniesienia tego zarzutu w niniejszej sprawie nie przesądza jednak o jego skuteczności, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Wierzytelność (...) objęta tytułem wykonawczym wydanym w sprawie I Nc 1438/18 obejmuje czynsz za okres od listopada 2016 roku do marca 2017 roku. W. B. zgłosił do potrąceń własną wierzytelność z tytułu nadpłaty za gaz w okresie od 1 marca 2011 roku do 31 grudnia 2015 roku w łącznej kwocie 1,528,60 zł.

W pierwszej kolejności należy jednak wskazać, że - z przyczyn, o których była mowa przy okazji oceny materiału dowodowego - należało uznać, iż do skutecznego zawiadomienia (...) o zmianie liczby osób zamieszkujących w lokalu z trzech na jedną doszło dopiero w dniu 19 lutego 2014 roku. Wobec tego (...) powinna pobierać niższe należności z tytułu opłat za gaz, opłaty stałej za ciepłą wodę i za wywóz śmieci nie od stycznia 2011 roku, jak chce tego powód, lecz dopiero od marca 2014 roku. W okresie zaś od marca 2014 roku do grudnia 2015 roku nadpłata z tytułu (...) wyniosła zaledwie 561,64 zł. I tylko taka kwota (wraz z odsetkami) mogła być skutecznie przedstawiona przez powoda do potrącenia. Do zapłaty nadpłaty W. B. wezwał (...) w dniu 29 kwietnia 2016 roku.

Zarząd (...) już w dniu 8 lipca 2016 roku zatwierdził decyzję o korekcie naliczeń czynszowych regulowanych na osobę od miesiąca marca 2014 roku do czerwca 2016 roku, a korekta naliczenia za gaz za okres od marca 2014 roku do grudnia 2015 roku wyniosła łącznie właśnie wspomnianą powyżej kwotę 561,64 zł. Wobec tego na dzień korekty nadpłata z tytułu Gazu wraz z odsetkami naliczonymi od dnia 30 kwietnia 2016 roku (nazajutrz po wezwaniu do zapłaty) do

dnia 8 lipca 2016 roku wynosiła 569,18 zł, w tym kwota 7,54 zł tytułem odsetek. Po dokonanej korekcie do zapłaty pozostawała zatem kwota 7,54 zł.

W dniu 7 września 2016 roku powód złożył oświadczenie o potrąceniu nadpłaty z tytułu (...) z czynszem w kwocie 124,66 zł za miesiąc sierpień 2016 roku. Na dzień wymagalności należności czynszowej, z którą to datą nastąpił skutek potrącenia, czyli na dzień 31 sierpnia 2016 roku (art. 499 zd. II k.c.) nadpłata powoda (z uwzględnieniem odsetek narosłych od kwoty 7,54 zł w okresie od 9 lipca 2016 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku) wynosiła - po wspomnianej powyżej korekcie - jedynie 7.62 zł. Z chwilą potrącenia umorzeniu uległa zatem jedynie część należności z tytułu czynszu za sierpień 2016 roku wynosząca 7,62 zł oraz pozostała część przedstawionej do potrącenia wierzytelności powoda z tytułu nadpłaty za gaz. Tym sposobem nadpłata ta została w całości „zużyta” i nie mogła stanowić przedmiotu skutecznego potrącenia, które prowadziłyby do wygaśnięcia nawet tych należności czynszowych, które przypadają (...) za miesiące wrzesień i październik 2016 roku. Tym bardziej zatem nie mogła ona stanowić przedmiotu skutecznego potrącenia z wierzytelnościami (...) za dalszy - objęty już tytułem wykonawczym - okres, to jest za okres od listopada 2016 roku do marca 2017 roku.

Dlatego powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku na podstawie art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c.

Ponieważ powód przegrał sprawę w całości, winien zwrócić pozwanej poniesione przez nią niezbędne koszty procesu, które wyniosły 287 zł, a które stanowi opłata za czynności adwokackie w kwocie 270 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Dlatego Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

Od powyższego orzeczenia powód złożył apelację. Zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie oraz obciążenie strony pozwanej kosztami sądowymi, tym zastępstwa procesowego, oraz podnosząc zarzuty naruszenia: art. 233 § 1 k.p.c. w ocenie materiału dowodowego w powiązaniu z art. 230 k.p.c., art. 245 k.p.c. w związku z art. 294 k.p.c., uchybienie art. 253 k.p.c. w związku z zeznaniem stron i naruszenie prawa materialnego poprzez niepoprawną interpretację i wykładnię przepisów prawnych.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji powoda w całości, rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanego i jego pełnomocnika, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów I zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Apelacja strony powodowej nie ma żadnych uzasadnionych podstaw. Sąd Okręgowy podziela bowiem zarówno dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów jak i rozważania prawne, których zarzuty apelacji naruszenia tak prawa procesowego, jak i materialnego w żaden sposób nie podważają.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Przede wszystkim za trafny uznać należy pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały

się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Takiej zaś wadliwości nie można przypisać ocenie dowodów przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji. Jedyne pozbawioną podstaw polemiką ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, jest kwestionowanie wysokości oraz podstawy roszczenia pozwanej w postępowaniu upominawczym. Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd I instancji wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności w przedmiocie sprawy oraz uwzględnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia i przedłożone do akt dowody z dokumentów. Pomijając dowód z zeznań świadka P. B. oraz z zeznania powoda, w zakresie, w jakim wynikało z nich, że już w styczniu i lutym 2011 roku lokal zajmował tylko powód. Sąd Rejonowy słusznie miał na uwadze, że z pism samego powoda, które znajdujących się w aktach sprawy, wynika, iż mieszkał on samotnie w lokalu dopiero od marca 2011 roku. Sąd Rejonowy zasadnie pominął również dowód w postaci zestawienia odczytów wodomierzy, ponieważ zestawienie takie dowodzi tylko tego, jaki był odczyt wodomierza, a nie tego, ile osób przebywało w lokalu. Skarżący wskazując na sprzeczność ustaleń będących podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia ze stanem faktycznym wynikającym ze zgromadzonych dowodów, nie wskazał na czym owe sprzeczności miałyby polegać. Jak już wyżej wspomniano Sąd Rejonowy nie pominął żadnego z istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów i dowodów, w tym również Regulaminu rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalania opłat za używanie lokali, obowiązującego przed dniem 26 marca 2018 roku. Tak więc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. należało uznać za chybiony.

Skarżący zarzucił Sądowi I instancji oparcie wyroku o kserokopię nieposiadającą poświadczenia zgodnego z dyspozycją art. 129 k.p.c. w sytuacji, gdy strona pozwana reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika. Skarżący wskazał, że żadna z kserokopii oświadczenia z dnia 29 maja 2013 roku, zarówno ta przedłożona w aktach sprawy I Nc 1438/18 jak i w toku postępowania I C 239/19 nie spełnia dyspozycji art. 129 k.p.c., zaś powód nie potwierdził złożenia takiego oświadczenia pozwanej, a pozwana nie przedłożyła potwierdzenia jego złożenia przez powoda. Zarzut ten należy uznać za chybiony. Niepoświadczone kserokopie wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c. Dopiero, jeżeli sąd zażąda przedstawienia oryginału dokumentu, strona jak również każda inna osoba, która go posiada, obowiązana jest, zgodnie z art. 248 k.p.c., przedstawić oryginał. Obowiązek złożenia oryginału dokumentu powstaje dla strony, która powołuje się na dokument, także w sytuacji wskazanej w art. 129 § 1 k.p.c., a więc wtedy, gdy strona przeciwna zażądała złożenia oryginału dokumentu (Wyrok SN z 23.01.2020 r., II PK 135/18, LEX nr 2805058). Ponieważ strona skarżąca w toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie wносиła o dopuszczenie dowodów z oryginału dokumentu - oświadczenia z dnia 29 maja 2013 roku, wobec czego strona pozwana nie została wezwana do ich złożenia, również zarzut naruszenia art. 245 k.p.c. w zw. z 294 k.p.c. należało uznać za chybiony.

Artykuł 253 k.p.c. należy interpretować w związku z art. 245 k.p.c. co oznacza, że dotyczy on obalenia domniemań związanych z dokumentem prywatnym czyli obalenia domniemania autentyczności (prawdziwości) dokumentu oraz tego, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała. Z kolei jak słusznie wskazuje w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy to na stronie, która dokument prywatny podpisała, spoczywa obowiązek obalenia domniemania, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie od niej pochodzi. Wynika z tego, że zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego złożonego przez jedną ze stron procesu przenosi na drugą stronę (zaprzeczającą) ciężar wykazania, że dokument nie jest prawdziwy (Wyrok SN z 5.12.2018 r., III PK 118/17, LEX nr 2587101). W niniejszej sprawie więc to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że to nie on podpisał i dostarczył do spółdzielni przedmiotowe oświadczenie i powód temu obowiązkowi nie sprostał.

Za niezasadny należało uznać również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego poprzez niepoprawną interpretację i wykładnię przepisów prawnych. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd meriti w niniejszej sprawie prawidłowo stosowywał i zinterpretował przepisy prawa materialnego. Sąd Najwyższy wskazuje, że o ile wadliwość podstawy prawnej może być zarówno wynikiem uchybienia procesowego, jak i naruszenia przepisów prawa materialnego, o tyle wadliwość podstawy faktycznej jest zawsze wynikiem uchybienia procesowego (wyrok SN z 11 grudnia 2002 r., I CKN 960/00). Ocena, czy dany przepis prawa materialnego został właściwie zastosowany, zależy od uprzednio ustalonego stanu faktycznego. Wtedy dopiero bowiem można ocenić, czy sąd dokonał właściwej subsumcji, to jest ocenił, czy ustalony stan faktyczny „podpada” pod hipotezę określonej normy. Zarzut naruszenia prawa materialnego nie może natomiast być skutecznie uzasadniany próbą zwalczania ustaleń faktycznych - jak to próbuje czynić skarżący, gdyż próba taka mogłaby ewentualnie odnieść zamierzony skutek wyłącznie w ramach naruszenia przepisów postępowania (wyroki SN: z 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03, z 26 września 2002 r., III CKN 466/00, z 19 kwietnia 2006 r., V CSK 35/06). Nie można również skutecznie dowodzić błędu w subsumcji przez kwestionowanie prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych (wyroki SN z 20 grudnia 2001 r., V CKN 510/00; z 27 stycznia 2010 r., II CSK 352/09).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak punkcie 1. wyroku.

Zważywszy, że podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowi art. 98 § 1 kpc, zasądzeniu na rzecz pozwanej podlegały poniesione koszty zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).